

Arrest

nr. 265 508 van 14 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 september 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 augustus 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 september 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het feitenrelaas in haar nota met opmerkingen als volgt voor:

“Verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te Douar Ouled Mohand op X.

Verzoekende partij heeft op 09.06.2009 een aanvraag ingediend van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van echtgenoot.

Op 10.11.2009 werd aan verzoekende partij een F-kaart afgeleverd.

Op 18.05.2012 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen, wegens verboden wapendracht.

Op 21.06.2012 werd verzoeker opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen, wegens bedreigingen en verboden wapendracht.

Op 26.06.2015 werd verzoeker veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen, ditmaal wegens inbreuken op de drugswetgeving.

Op 01.09.2015 werd verzoeker nogmaals veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen, wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Op 17.11.2015 werd verzoeker andermaal veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen, wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft op 17.11.2017 besloten tot beëindiging van het verblijf van verzoekende partij.

Op 20.12.2017 diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde beslissing tot beëindiging van verblijf. Bij arrest nr. 230.197 dd. 16.12.2019 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep van verzoeker.

Op 12.08.2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing.

Op 12.08.2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een beslissing, houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 13.09.2021 diende verzoeker tegen voormelde bijlage 13sexies tevens een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze procedure is aldaar gekend onder het rolnummer 266.026."

Dit feitenrelaas vindt steun in het administratief dossier.

De bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 augustus 2021, met kennisgeving op 13 augustus 2021, en kent de volgende redengeving:

"(...)

Aan de Heer:

Naam: E. A.

Voornaam: A.

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Douar Ou led Mohand

Nationaliteit: Marokko

alias: L. H., geboren op X, L. H., geboren op X, H. L., geboren op X, H. H., geboren op X, A. H., geboren op X, M. A., geboren op X

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Artikel 7, eerste lid, 3°, 13° en artikel 44ter, van de wet van 16 december 1980: u wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, uw gedrag vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving:

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 21.06.2012 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel van 3 jaar behalve de voorhechtenis daar u zich schuldig had gemaakt aan mondelinge bedreigingen onder een bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of op eigendommen; aan een vergunningsplichtig vuurwapen met bijkomende munitie te hebben gedragen, namelijk een revolver NAGANT model 1895; aan bedreiging door gebaren of zinnebeelden, met een aanslag op personen of op eigendommen. Deze feiten pleegde u op 03.04.2012.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 26.06.2015 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne en heroïne, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Dit feit pleegde u tussen 01.01.2013 en 17.07.2013.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 17.11.2015 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (3 feiten); aan heling; aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen. Deze feiten pleegde u tussen 15.06.2015 en 05.08.2015.

Op 17.11.2017 werd uw recht op verblijf beëindigd op basis van artikel 44bis, § 2 om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd u op 21.11.2017 in de gevangenis van Beveren betekend. Op 20.12.2017 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RW) een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 17.11.2017 te vorderen. Op 16.12.2019 werd het beroep tot nietigverklaring door de RW verworpen.

U zit momenteel in de gevangenis van Brugge. U bereikt strafeinde op 13.08.2021.

De feiten waarvoor u bent veroordeeld zijn zeer ernstig en getuigen van een gewelddadige instelling. Op 03.04.2012 begaf u zich naar de hammam waar uw echtgenote werkte en heeft u daar in de inkomsthal bedreigingen geuit en een schot gelost met een revolver, gericht naar de grond, doch met mensen in de buurt. U droeg een vuurwapen met bijbehorende munitie. Tussen 01.01.2013 en 17.07.2013 was u betrokken bij een vereniging die handelde in cocaïne en heroïne. U liet zich enkel leiden door snel en gemakkelijk geldgewin zonder rekening te houden met de schadelijke gevolgen van drugs voor de gebruikers en hun omgeving, noch met de overlast voor de maatschappij en de randcriminaliteit die hierdoor kan veroorzaakt worden. Tussen 15.06.2015 en 05.08.2015 hebt u gepoogd om diefstallen te plegen met braak, inklimming of valse sleutels waaruit blijkt dat u louter snel winstbejag nastreefde en hield u geen rekening met andermans eigendomsrechten. De vaststelling dat u sinds uw aankomst in België reeds 3 maal veroordeeld werd voor criminele feiten, wijst er op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Gelet op de aard en de frequentie van de feiten, het gevaar dat het plegen van nieuwe ernstige feiten nog steeds aanwezig is en gelet op het gegeven dat u geen lessen lijkt te trekken uit uw eerdere veroordelingen, de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en fysieke integriteit in het bijzonder, mag er worden aangenomen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat het recidivegevaar sinds de beëindiging van uw recht op verblijf geweken is en u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Het feit dat u zich correct gedraagt in de gevangenis - een periode waarin u onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen is onderworpen, houdt niet in dat u door uw persoonlijk gedrag niet langer een gevaar vormt voor de maatschappij. U heeft er immers alle belang bij om u correct te gedragen in de gevangenis en mee te werken, dit neemt niet weg dat uw specifieke ingesteldheid, met name het uit zijn op gemakkelijk geldgewin, niet meer zou kunnen spelen.

Artikel 74/13

Op 08.05.2017 vulde u een formulier hoorrecht in, u diende tevens meerdere documenten in. Bij de beslissing tot beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 17.11.2017 werd rekening gehouden met de door u verschaft informatie. Op 17.02.2021 werd u via de griffie van de gevangenis van Brugge een nieuwe vragenlijst hoorrecht betekend. Hierin verklaarde u op 20.02.2021 dat u sinds 2006 in België bent; dat u

zonder papieren vanuit Spanje naar België kwam; dat u een paspoort had van België maar dat het sinds 2017 is afgenomen; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u een duurzame relatie heeft met E. Y. H.; dat uw broer en uw 3 neven in België wonen; dat u 4 minderjarige kinderen heeft in België, waarvan 3 met dezelfde vrouw, namelijk E. A. R., geboren op 06.08.2009, E. A. M. A., geboren op 19.09.2010 en E. A. L., geboren op 24.10.2014 en E. A. L., geboren op 08.10.2013; dat u redenen heeft om niet naar uw eigen land terug te keren, namelijk omdat uw familie en kinderen het belangrijkste zijn in uw leven; dat u niks te zoeken heeft in Marokko; dat uw kinderen in België naar school gaan; dat uw kinderen in België geboren zijn; dat uw kinderen alleen Nederlands en Frans spreken en dat ze nog nooit in Marokko geweest zijn. Op 10.04.2009 trad u te Antwerpen in het huwelijk met E. Y. H., geboren te Berkane op 09.07.1985, van Belgische nationaliteit sinds 10.07.1998. Uit deze relatie werden 3 kinderen geboren van Belgische nationaliteit, namelijk E. A. R., geboren te Antwerpen op 06.08.2009, E. A. M. A., geboren te Antwerpen op 19.09.2010 en E. A. L., geboren te Brussel op 24.10.2014, en die woonachtig zijn bij hun moeder. Mevrouw E. Y. was op de hoogte van uw strafrechtelijk verleden aangezien zij door het vonnis van 06.02.2015 eveneens werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 5 jaar. Hoewel u in uw hoorrecht d.d. 17.11.2017 verklaarde dat u een duurzame relatie had met een andere dame, namelijk met E. O. F. E., dat u feitelijk gescheiden was van E. Y. H. en dat uw advocaat bezig was met het regelen van een echtscheiding via onderlinge toestemming, verklaarde u in uw hoorrecht d.d. 20.02.2021 (opnieuw) een duurzame relatie te hebben met mevrouw E. Y. H.. Volgens het rijksregister zijn u en mevrouw E. Y. officieel nog steeds gehuwd maar jullie staan reeds sinds 27.03.2015 (een viertal maanden voor aanvang van uw huidige detentie) niet meer officieel op eenzelfde adres ingeschreven. Mevrouw E. Y. bezocht u voor het laatst in de gevangenis op 19.10.2018, het laatste bezoek van uw kinderen dateert van 30.09.2018 (zie bezoekerslijst tot 09.02.2021). U hebt sinds u op 05.08.2015 opgesloten werd, geen uitgaansvergunningen of penitentiair verlof gehad. U legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonst of en hoe u invulling geeft aan het gezins-en/of familieleven met uw 3 kinderen, noch wordt aangetoond dat u een sterke band zou hebben met uw kinderen. U toont niet aan of u bijdraagt aan het onderhoud van de kinderen, of u deelt in de beslissingen over hun opvoeding, of u hen regelmatig belt, et cetera. Er liggen momenteel geen sluitende bewijzen voor die aantonen dat er nog steeds een hechte band zou bestaan tussen u en uw kinderen. U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat uw relatie met uw echtgenote en jullie gemeenschappelijke kinderen als effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te beschouwen is. U had eveneens een relatie had met E. O. F., geboren te Sidi Slimane op 05.01.1988, van Marokkaanse nationaliteit, F- kaart geldig tot 27.08.2025. Uit deze relatie werd (tijdens uw huwelijk met met E. Y. H.) een dochter geboren: E. A. L., geboren te Antwerpen op 08.10.2013, van Marokkaanse nationaliteit. U erkende E. A. L. op 25.07.2014. Ook hier ligt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonst hoe u invulling geeft aan het gezins-en/of familieleven met L., noch wordt aangetoond dat u een sterke band zou hebben met haar. U toont niet aan of u bijdraagt aan het onderhoud van L., of u deelt in de beslissingen over haar opvoeding, of en hoe u contact onderhoudt met haar, et cetera. Voldoende hechte feitelijke banden met uw dochter L. werden op geen enkele wijze aangetoond. Het laatste bezoek in de gevangenis van mevrouw E. O. en L. vond plaats op 19.08.2018 (zie bezoekerslijst tot 09.02.2021). Mevrouw E. O. was trouwens op de hoogte van uw strafrechtelijk verleden aangezien zij door het vonnis van 06.02.2015 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar. Mevrouw E. O. trad op 22.11.2019 te Brussel in het huwelijk met D. Y., geboren te Rabat op 30.06.1981, van Belgische nationaliteit sinds 29.09.2009. Uit dit huwelijk werd een dochter geboren, D. L., geboren te Brussel op 24.01.2020, van Belgische nationaliteit. Op basis van haar dochter bekwam mevrouw E. O. recht op verblijf in België. Het gegeven dat u 4 minderjarige kinderen had op het grondgebied heeft u er niet van weerhouden om ernstige feiten te plegen. Dit getuigt van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin ten opzichte van hen. Daar uw kinderen E. A. R., E. A. M. A. en E. A. L. de Belgische nationaliteit hebben en zij steeds woonachtig waren bij hun moeder, worden zij geenszins verplicht België te verlaten, net zoals L. die recht op verblijf heeft in België en ook bij haar moeder woont. Zij kunnen bij hun moeders Wijven wonen en nadat u bent vrijgelaten, kan u vanuit uw herkomstland of elders contact met uw kinderen onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Tevens zouden zij de schoolvakanties bij u kunnen doorbrengen. Nu u reeds vanaf 05.08.2015 in de gevangenis zit en uw kinderen u al zeer lang niet meer bezochten, blijkt niet dat zulks een ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg zou hebben. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Hoe dan ook, zelfs indien aangetoond zou zijn dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven tussen u en uw echtgenote en/of kinderen, quod non, rechtvaardigen de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt immers dat een Inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Verder verblijven uw broer E. A. S., zijn Belgische echtgenote O. N. en zijn 4 Belgische kinderen E. A. H., E. A. S., E. A. N. en E. A. S. legaal in het Rijk. Uw oom Z. H. zou eveneens in België wonen. Het staat niet vast dat er tussen u en voormelde familieleden andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve banden, die de toepassing van het voordeel van de bescherming zoals omschreven in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, rechtvaardigen. Dat het onderhouden van contact met bovengenoemde familieleden moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen misdadig gedrag. De contacten met familie in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Marokko of elders.

Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven.

U bent op 22-jarige leeftijd in België aangekomen. U bent thans 37 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 15 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uw huidige detentie nam een aanvang op 05.08.2015, u bereikt strafeinde op 13.08.2021. Het contact met eventuele vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij de herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land. Er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Marokko, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen. Er is echter niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Marokko, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Marokko niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelgheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U spreekt de taal, u hebt in Marokko het grootste deel van uw leven verbleven, u heeft er school gelopen en u heeft er gewerkt als mecanicien, zodat u ervaring hebt opgedaan die u zeker zal helpen b\$ het zoeken naar een job. Het is ook niet onredelijk om aan te nemen dat uw privéleven weer makkelijk op te bouwen is met de eventuele ondersteuning van uw aldaar verblijvende moeder K. Y., uw broer E. A. A. en uw zus E. A. F. Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt u geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Zolang u in België vertoeft, blijft er een risico tot nieuwe inbreuken. Gezien u niet langer recht op verblijf heeft, zal u geen legaal inkomen kunnen verwerven in België wat de kans op recidive nog verder doet toenemen. Uw verwijdering van het Belgische grondgebied is dus een dringende aangelegenheid en kan geen verder uitstel verdragen. U bent hardleers in het plegen van misdrijven, het laakbare gedrag dat u toonde, wijst erop dat u een asociale en immorele ingesteldheid hebt. Het risico dat u opnieuw de openbare orde zou schenden, kan niet worden uitgesloten omdat eerdere veroordelingen niet het minste corrigerende effect hadden. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van:

“ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET; VAN ARTIKEL 7 EN 44TER VREEMDELINGENWET: VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL.”

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd:*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Zoals gezegd verblijft verzoeker reeds legaal in België sinds 2009, doch feitelijk al vroeger (sinds 2006). Door 3 correctionele veroordelingen op zijn naam werd op 17.11.2017 de beslissing genomen om zijn verblijf te beëindigen.

Verzoeker heeft enkele jaren in de gevangenis verbleven naar aanleiding van deze veroordelingen. Bij zijn vrijlating op 13.08.2021 werd hem de thans bestreden beslissing betekend, zijnde een bevel om het grondgebied te verlaten.

Hierbij werden evenwel de artikelen 7 en 44ter van de Vreemdelingenwet geschonden. Genoemde artikelen bepalen het volgende:

“Art. 7. Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde [...] een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te vertalen afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

[...]

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.
[...]"

Art. 44ter. § 1. [...]

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. "

Verwerende partij is steevast van oordeel dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en verwijst hiervoor naar de opgelopen veroordelingen anno 2012 en 2015. Het betreffen 3 veroordelingen van intussen resp. 9 en 6 jaar geleden. Verzoeker verbleef enkele jaren in de gevangenis naar aanleiding van deze veroordelingen.

Zijn straf kwam tot een einde op 13.08.2021 waarna hij de gevangenis mocht verlaten. Zijn gedrag was correct in de gevangenis, zoals ook wordt vermeld in de bestreden beslissing.

Dat betekent dat verzoeker zijn volledige straf heeft uitgezeten en terug klaar was om deel uit te maken van de maatschappij; dit is immers het doel van een gevangenisstraf.

Het is dan ook onjuist om thans nog te gaan stellen dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Deze voorwaarde moet worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

Verwerende partij motiveert dit als volgt:

"Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. "

Dit betreft een standaard motivering en bovendien hypothetisch, die van toepassing kan zijn op elk individu die in de gevangenis heeft verbleven.

Het is niet omdat iemand een strafrechtelijk verleden heeft, dat dit automatisch betekent dat hij né het uitzitten van zijn volledige straf nog steeds een gevaar vormt voor de maatschappij of een recidivegevaar met zich meedraagt.

De feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld dateren resp. van 2012, 2013 en 2015 en dus minstens 6 jaar geleden. Verzoeker pleegde sindsdien geen strafrechtelijke feiten meer, noch gedroeg hij zich gewelddadig of crimineel in de gevangenis.

Verwerende partij baseert haar beoordeling dan ook op een situatie van jaren geleden, zonder rekening te houden met het heden. De bestreden beslissing betreft nochtans een beslissing met grote impact voor verzoeker, waardoor men toch mag verwachten dat men op een grondige, niet-standaard, niet-hypothetische wijze te werk gaat.

Bovendien werd er onvoldoende rekening gehouden met de concrete omstandigheden in het leven van verzoeker.

Vooreerst verblijft verzoeker intussen reeds 15 jaar in België, waarvan een groot aantal jaren op legale wijze. Niet alleen betekent dit dat heel zijn leven zich hier situeert, doch betekent dit ook dat hij intussen geen bindingen meer onderhoudt met zijn land van oorsprong.

Dit wordt nog versterkt door het gegeven dat alle familie van verzoeker op legale en duurzame wijze in België woont: het betreft zijn (ex-)partner(s), zijn minderjarige kinderen en tal van andere dichte familieleden.

Verwerende partij is hiervan op de hoogte, daar deze allen worden opgesomd in de bestreden beslissing, doch stelt dat er geen beschermenswaardige banden bestaan, in het bijzonder met zijn minderjarige kinderen.

Verwerende partij verwijst hiervoor naar het gegeven dat zijn kinderen hem amper kwamen bezoeken in de gevangenis.

Het betreffen evenwel minderjarige kinderen, waarvan de moeder niet wilde dat zij in een gevangenisomgeving kwamen. Verzoeker had op dat ogenblik ook geen enkele aanspraak ten aanzien van zijn kinderen, doch thans heeft hij zijn raadsman de instructie gegeven om een zaak in te leiden bij de familierechtbank, waarin een omgangsregeling zal worden gevorderd alsook waarin zal worden opgenomen dat verzoeker alimentatie voor de kinderen zal betalen.

Er werd dan ook onvoldoende rekening gehouden met de gezinssituatie van verzoeker, noch met zijn (sociale) bindingen alhier.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden, alsook de genoemde wetsartikelen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd, daar verwerende partij zich heeft gebaseerd op een standaard motivering, die enerzijds hypothetisch is en anderzijds geen rekening heeft gehouden met de huidige omstandigheden.”

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de formele motiveringsplicht is vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De formele motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel: artikel 7, eerste lid, 3° en 13° en artikel 44ter van de Vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag is dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en een actuele voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang voor de samenleving. De bestreden beslissing legt uitvoerig uit waarom dit zo is en gaat in op de gedragingen van verzoeker in het verleden en waarom zijn strafrechtelijk verleden, naar haar aard en veelvuldigheid en gelet op het gebrek aan enige vaststelling tot een verbeterend gedrag, de reden vormt van de besluitvorming. De bestreden beslissing gaat uitgebreid in op de elementen die verzoeker in het kader van zijn hoorrecht aanhaalde en onderzoekt de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en zijn bindingen met het herkomstland zijn onderzocht en gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen zodat niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de middelen blijkt dat verzoeker de redenen van de bestreden beslissing begrijpt.

De formele motiveringsplicht, vervat in deze bepalingen, is niet geschonden.

2.1.3. Verzoeker betwist de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Deze dienen in het licht van de artikelen 7 en 44ter van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker de schending ook aanvoert, onderzocht te worden.

Verzoeker citeert correct het bepaalde van artikel 7, eerste lid, 3° en 4° en artikel 44ter van de Vreemdelingenwet.

Wat de beoordeling van de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Dit betekent ook dat de Raad alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.1.4. Verzoeker erkent de strafrechtelijke veroordelingen die hij heeft opgelopen en die zijn weergegeven in de bestreden beslissing. Hij betwist dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde, alsook dat hij nog een actueel gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Hij erkent dat hij verbleef in de gevangenis en stelt dat hij op 13 augustus 2021 vrijkwam. Hij verwijt de bestreden beslissing niet het actuele gevaar na te gaan zoals het bestaat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Hij wijst erop dat de strafbare feiten dateren van minstens zes jaar geleden en sedertdien geen strafbare feiten meer pleegde.

De bestreden beslissing merkt correct op dat uit het louter vrijkomen uit de gevangenis (in dit geval slechts zeer recent) niet kan afgeleid worden dat er geen gevaar voor de openbare orde meer kan bestaan. Dit gevaar voor recidive wordt afgewogen naargelang de ernst van de gepleegde strafbare feiten. De bestreden beslissing wijst correct naar het gegeven dat verzoeker na zijn eerste veroordeling van 21 juni 2012 hem er niet van weerhield opnieuw strafbare feiten te plegen. Hetzelfde stelde zich na de veroordeling door het Hof van Beroep te Antwerpen op 26 juni 2015 nu hij tot 5 augustus 2015 opnieuw strafbare feiten pleegde. De verwerende partij kon kennelijk redelijk besluiten dat het louter vrijkomen uit de gevangenis niet met zich meebrengt dat er geen gevaar voor recidive bestaat.

De volgende motieven in de bestreden beslissing zijn kennelijk redelijk:

“De feiten waarvoor u bent veroordeeld zijn zeer ernstig en getuigen van een gewelddadige instelling. Op 03.04.2012 begaf u zich naar de hammam waar uw echtgenote werkte en heeft u daar in de inkomsthal bedreigingen geuit en een schot gelost met een revolver, gericht naar de grond, doch met mensen in de buurt U droeg een vuurwapen met bijbehorende munitie. Tussen 01.01.2013 en 17.07.2013 was u betrokken bij een vereniging die handelde in cocaïne en heroïne. U liet zich enkel leiden door snel en gemakkelijk geldgewin zonder rekening te houden met de schadelijke gevolgen van drugs voor de gebruikers en hun omgeving, noch met de overlast voor de maatschappij en de randcriminaliteit die hierdoor kan veroorzaakt worden. Tussen 15.06.2015 en 05.08.2015 hebt u gepoogd om diefstallen te plegen met braak, inklimming of valse sleutels waaruit blijkt dat u louter snel winstbejag nastreefde en hield u geen rekening met andermans eigendomsrechten. De vaststelling dat u sinds uw aankomst in België reeds 3 maal veroordeeld werd voor criminele feiten, wijst er op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Gelet op de aard en de frequentie van de feiten, het gevaar dat het plegen van nieuwe ernstige feiten nog steeds aanwezig is en gelet op het gegeven dat u geen lessen lijkt te trekken uit uw eerdere veroordelingen, de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische

waarden, andermans eigendom en fysieke integriteit in het bijzonder, mag er worden aangenomen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.”

Verzoeker gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing tevens vaststelt:

“Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat het recidivegevaar sinds de beëindiging van uw recht op verblijf geweken is en u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen.”

Voorts is het gebruik van een wapen en het plegen van feiten met drugshandel zeer ernstig. Beide misdrijven zijn naar hun aard bijzonder gevaarlijk voor de maatschappij.

Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft trouwens het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn.

Gelet op deze rechtspraak concludeert het HvJ dat georganiseerde drugshandel *a fortiori* onder het begrip ‘openbare orde’ valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 54).

Daarnaast heeft het HvJ geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip ‘nationale veiligheid’ kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het HvJ heeft na zijn vaststelling, dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen besluit het HvJ derhalve dat de “*de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip „ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt*” (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 56).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat inderdaad op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2, van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

Dat het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht, betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28).

Het komt de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die

ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46). Verzoeker verliest uit het oog dat zijn verblijf al werd beëindigd op 20 december 2017.

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 *Bouchereau*, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, §63).

Verzoeker heeft ook een wapen gebruikt, zoals omschreven in de bestreden beslissing. Verzoeker heeft in de gevangenis verbleven vanaf 5 augustus 2015 tot recent 13 augustus 2021. Verzoeker legt geen documenten voor, ook niet na het uitoefenen van zijn hoorrecht, waaruit blijkt dat er geen recidivegevaar meer bestaat terwijl verzoeker zich niet meer kan buigen op een legaal verblijf in België. Verder is het nogal wies dat verzoeker geen strafrechtelijke feiten pleegt in de gevangenis, waar hij voortdurend onder controle staat. Voorts is het misdrijf van de handel in drugs zeer ernstig en bijzonder schadelijk voor de samenleving.

Verzoeker houdt volledig onterecht voor als zou in de bestreden beslissing louter worden verwezen naar zijn verschillende strafrechtelijke veroordelingen of naar het enkele gegeven van de aard van de feiten. Verwerende partij heeft aan de hand van verzoekers concrete gedragingen geargumenteed dat hij actueel nog steeds een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Verwerende partij wijst hiervoor hoofdzakelijk op de ernst en het laakbaar karakter van de feiten, de omstandigheden waaronder zij zijn gepleegd, verzoekers immorele ingesteldheid, het gebrek aan normbesef en het gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen.

2.1.5. Voorts ontkent verzoeker dat hij bindingen in het herkomstland heeft. Door dit louter te ontkennen, slaagt verzoeker er niet in volgend motief te weerleggen:

“Er is echter niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Marokko, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Marokko niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelgkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U spreekt de taal, u hebt in Marokko het grootste deel van uw leven verbleven, u heeft er school gelopen en u heeft er gewerkt als mecanicien, zodat u ervaring hebt opgedaan die u zeker zal helpen b\$ het zoeken naar een job. Het is ook niet onredelijk om aan te nemen dat uw privéleven weer makkelijk op te bouwen is met de eventuele ondersteuning van uw aldaar verblijvende moeder K. Y., uw broer E. A. A. en uw zus E. A. F. Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden”

2.1.6. Verzoeker stelt in het eerste middel dat alle familie in België verblijft, maar weerlegt niet bovenstaande vaststellingen. Wel is het zo dat verzoekers minderjarige kinderen in België verblijven. De bestreden beslissing stelt over verzoekers kinderen dat er geen recente contacten met de kinderen tijdens het gevangenschap voorhanden waren volgens de bezoekerslijst, wat verzoeker niet ontkent. Verder stelt de bestreden beslissing correct vast dat geen enkel bewijsstuk wordt voorgelegd hoe verzoeker invulling geeft aan zijn voorgehouden familielevens. Geen voldoende concrete elementen werden aangereikt. De bestreden beslissing wijst erop dat de kinderen steeds bij hun moeder

inwoonden. Verzoeker tracht thans een uitleg te geven over de gebrekkige contacten met zijn kinderen (weigering van de moeder om bezoek in gevangenis toe te laten) maar de loutere bewering dat een procedure zou worden ingeleid voor de familierechtbank volstaat niet om een zorgdragende functie als vader aan te tonen. De Raad verwijst nog naar de verdere bespreking van het tweede middel.

De bewering van verzoeker dat slechts een hypothetische standaard motivering werd gehanteerd en niet met alle relevante en individuele gegevens rekening is gehouden, is onjuist. Uit de bestreden beslissing blijkt overduidelijk dat de verwerende partij rekening hield met het verblijf van verzoeker op het Belgische grondgebied, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand (verzoeker verklaarde geen problemen te hebben), zijn gezins- en economische situatie en zijn sociale en culturele integratie in België.

In de mate dat uit het eerste middel moet afgeleid worden dat verzoeker de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, staat het redelijkheidsbeginsel, dat speelt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid door het bestuur, de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat niet het geval is.

Verzoeker maakt de schending van de door hem aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk.

2.1.7. Voorts volstaat de vaststelling dat verzoeker weliswaar theoretische beschouwingen geeft over het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het hoorrecht en het *fair play*-beginsel, maar nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen zou schenden. Deze onderdelen zijn onontvankelijk.

2.1.8. Het eerste middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker aan:

“TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM EN VAN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET 1.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

In de bestreden beslissing wordt het privé en gezinsleven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken, zoals hierboven reeds werd toegelicht. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

2.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. ”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker het land dient te verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Verzoeker verwijst hiervoor naar hetgeen hierboven reeds werd gesteld: de familie van verzoeker verblijft in België op legale en duurzame wijze. Het betreft zijn (ex-)partner(s), zijn minderjarige kinderen en tal van andere dichte familieleden.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met deze gezins- en familiebanden, omdat de kinderen van verzoeker hem amper kwamen opzoeken in de gevangenis. Doch het betreffen (toen zeker) jonge kinderen, waarvoor de moeder niet wenste dat zij in een gevangenisomgeving zouden komen. Verzoeker had op dat ogenblik geen aanspraken ten aanzien van zijn kinderen (iets waarin hij verandering in wil brengen door een zaak in te leiden bij de familierechtbank om alzo een omgangs- en alimentatieregeling te bekomen).

3.

Er werd onvoldoende rekening gehouden met het hoger belang van het kind en het recht van de kinderen om hun beide ouders te kennen.

Verwerende partij moest een belangenafweging (“fair balance-toets”) maken. Dat is een afweging tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de lidstaat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het EHRM.

Bij deze de belangenafweging moet de lidstaat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- *De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;*
- *De omvang van de banden in de staat;*
- *De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;*
- *De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familieel slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM;*
- *Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het EHRM herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus*

bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

Uit dit arrest blijkt dat de lidstaten een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hogere belang van het kind mee in overweging genomen worden.

Artikel 3 Kinderrechtenverdrag legt lidstaten op om ervoor te zorgen dat “bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging vormen”.

In casu is de deze “fair balance-toets” niet voldoende gebeurd, omdat er niet voldoende rekening werd gehouden met de minderjarige kinderen.

4.

Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, §32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, §28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen bijvoorbeeld niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch bijvoorbeeld het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, §59). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm werd geboren. Om een voldoende graad van “gezinsleven” vast te stellen, dewelke valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM, is zelfs de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (“Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties” - EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, §30). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat ook een gezinsband tussen echtgenoten of partners wordt verondersteld (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21).

In casu is er geen evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van alle in het geding zijnde belangen.

De argumentatie in de bestreden beslissing focust op de ernst van de veroordelingen, de gevolgen voor de samenleving en de aard van de feiten.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

In de bestreden beslissing wordt een uitgebreid verslag gegeven over de veroordelingen van verzoeker en de motivering heeft dan ook vooral betrekking hierop. Men concludeert dat verzoeker nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde, waardoor verwerende partij besluiten dat het familiale en persoonlijk belang van verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Verwerende partij gaat evenwel geheel voorbij aan het gegeven dat het vaststellen van bedreiging voor de openbare orde niet voldoet, maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van verzoeker. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoeker, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (de zogenaamde “proportionaliteitstoets”). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verwerende partij onvoldoende in concreto de individuele belangen van verzoeker én van zijn gezin heeft afgewogen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker thans nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde en wordt er op geen enkele manier rekening gehouden met zijn goed gedrag van de afgelopen jaren.

Daarmee gaat verwerende partij voorbij aan het gegeven dat het vaststellen van bedreiging voor de openbare orde niet voldoet, maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van verzoeker. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoeker, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (zgn. proportionaliteitstoets). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde zich beperkt tot een zeer algemene stelling, zonder daarbij in concreto de individuele belangen van verzoeker en zijn partner af te wegen.

In deze zin kan eveneens verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd gesteld dat er rekening dient te worden gehouden met het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die de verzoeker hier heeft opgebouwd (RvV 07.06.2018, arrest nr. 205.020). Dit is in casu niet gebeurd.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.2.2. Verzoeker citeert artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) correct.

Waar verzoeker stelt dat de motiveringsplicht in het kader van deze artikelen is geschonden, wijst de Raad erop dat beide artikelen een onderzoeksplicht opleggen maar geen motiveringsplicht. In dit kader kan de schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, niet weerhouden worden.

Overigens blijkt uit de bestreden beslissing dat rekening is gehouden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven van verzoeker. Verzoeker verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben.

Uit de door verzoeker ingevulde vragenlijst in het kader van zijn uitgeoefend hoorrecht, verklaarde verzoeker op 20 februari 2021 het volgende, correct weergegeven in de bestreden beslissing:

“dat u sinds 2006 in België bent; dat u zonder papieren vanuit Spanje naar België kwam; dat u een paspoort had van België maar dat het sinds 2017 is afgenomen; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u een duurzame relatie heeft met E. Y. H. dat uw broer en uw 3 neven in België wonen; dat u 4 minderjarige kinderen heeft in België, waarvan 3 met dezelfde vrouw, namelijk E. A. R., geboren op 06.08.2009, E. A. M. A., geboren op 19.09.2010 en E. A. L., geboren op 24.10.2014 en E. A. L., geboren op 08.10.2013; dat u redenen heeft om niet naar uw eigen land terug te keren, namelijk omdat uw familie en kinderen het belangrijkste zijn in uw leven; dat u niks te zoeken heeft in Marokko; dat uw kinderen in België naar school gaan; dat uw kinderen in België geboren zijn; dat uw kinderen alleen Nederlands en Frans spreken en dat ze nog nooit in Marokko geweest zijn.”

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat zijn kinderen en de voorgehouden partner E.Y.H. hem niet meer bezochten: het laatste contact dateert van 19 oktober 2018 (de voorgehouden partner) en 30 september 2018 voor wat de kinderen betreft.

2.2.3. Het is vooreerst passend de volgende motieven van het arrest nr. 230 197 van de Raad, uitgesproken op 16 december 2019, in herinnering te brengen. De Raad diende zich uit te spreken over de beëindiging van het verblijf van verzoeker. Deze motieven hebben kracht van gewijsde:

"2.6.1. Het vijfde onderdeel wordt toegelicht als volgt:

"Vijfde onderdeel

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat niet wordt betwist dat verzoeker zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Inderdaad heeft hij drie Belgische minderjarige kinderen (oudste kind is 7 jaar) uit zijn huwelijk met een Belgische dame, alsook een vierde minderjarig kind uit een partnerrelatie met een Marokkaanse dame.

Er wordt verzoeker verweten dat hij geen enkel bewijsstuk zou hebben bijgebracht om aan te tonen hoe hij invulling geeft aan het gezinsleven met zijn drie kinderen.

Verzoeker merkt in eerste instantie op dat hem op geen enkel moment werd gevraagd hoe hij de band met zijn kinderen beleefd. Uit de vragenlijst die hij in het kader van het hoorrecht invulde blijkt inderdaad dat enkel werd gevraagd of hij kinderen heeft in België en waar deze verblijven (zie vraag 8 vragenlijst hoorrecht).

In tweede instantie merkt verzoeker op dat het vanuit de gevangenis vanzelfsprekend niet evident is om zijn kinderen zeer regelmatig te zien, omdat hij ook niet wilt dat zijn kinderen hem vaak in de gevangenis zien. Desalniettemin is het zo dat de moeders van de kinderen geregeld op bezoek komen in de gevangenis, zoals blijkt uit de bezoekerslijst. Sinds de moeder van zijn drie Belgische kinderen die in Vorst wonen geen auto meer heeft eind 2016 is het alles behalve evident om zich naar Beveren te verplaatsen.

Om aan te tonen dat hij zich wel degelijk als betrokken vader van zijn kinderen werd beschouwd voor hij in de gevangenis terecht kwam, voegt verzoeker in stuk 2 nog het door hem en zijn echtgenote dd. 22.01.2013 ondertekende "regelingsakte en familierechtelijke overeenkomst conform art. 1287 en 1288 Ger.W.", waaruit blijkt dat zij een bilocatieregeling overeenkwamen waarbij de kinderen afwisselend een week bij de moeder en bij de vader zouden verblijven.

Uiteindelijk werd deze procedure niet opgestart, maar het feit dat werd gekozen voor een gelijke omgangsregeling, getuigt wel van de sterke band die ook door de moeder wordt erkend.

De bestreden beslissing gaat nog verder door te stellen dat een eventuele omgangsregeling met de kinderen kan worden voortgezet in Marokko:

"Er blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in Marokko of elders verder te zetten. Uw kinderen zijn nog zeer jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Bovendien blijkt uit niks dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Marokko te vinden zou zijn. Het feit dat de kinderen in België geboren werden, is op zich geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van hun ouders dan wel een derde land. Aangezien mevrouw E. Y. H. en uw kinderen van Belgische nationaliteit zijn, kunnen zij er uiteraard voor kiezen om in België te blijven en kan er contact worden onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar het land waar u zou verblijven"

Met deze motivering doet gedaagde uitschijnen dat zij de kinderen en echtgenote van verzoeker ook gehoord zouden hebben. Niets is echter minder waar.

Ook werd verzoeker zelf nooit de vraag gesteld of hij zijn gezinsleven in Marokko zou kunnen verderzetten, laat staan of er bijzonder onderwijs-gerelateerde of andere bewaren zouden zijn tegen het idee dat zij zich gemakkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuw leven in Marokko.

Integendeel werd verzoeker enkel de vraag gesteld of hij redenen heeft waarom hij niet naar Marokko kan terugkeren (vraag 16 vragenlijst hoorrecht), waarbij hij te kennen gaf dat hij vier minderjarige kinderen heeft in België tussen de 2 en de 7 jaar en dat de intrekking van zijn verblijf verregaande gevolgen zou hebben voor hemzelf en zijn minderjarige kinderen.

Verzoeker zal hierna nog uiteenzetten dat met het louter invullen van een vragenlijst niet aan de hoorplicht is voldaan (cf. infra zevende en achtste onderdeel)

Verzoeker merkt op dat in de bestreden beslissing op geen enkele manier wordt rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Hoewel noch in het artikel 44bis waarop de beslissing is gebaseerd, noch in het artikel 45 Vreemdelingenwet melding wordt gemaakt van het hoger belang van het kind, meent verzoeker dat dit

toch moet worden vooropgesteld omdat de wet waarbij deze artikelen werden ingevoerd ondermeer een omzetting is van de Terugkeerrichtlijn (zie artikel 2 van de wet van 24 februari 2017).

Overweging 22 van deze richtlijn luidt als volgt:

"Overeenkomstig het Verdrag van 1989 van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn het belang van het kind voorop te stellen. Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn de eerbiediging van het gezinsleven voorop te stellen. "

Artikel 5 van de deze richtlijn luidt als volgt:

"Non-refoulement, belang van het kind, familie-en gezinsleven en gezondheidstoestand Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie-en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement. "

Aangezien het artikel 44bis Vreemdelingenwet waarop de beslissing is gebaseerd aldus ondermeer een omzetting van deze richtlijn is, is het niet toegestaan dat geen rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind.

Verzoeker verwijst naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat luidt als volgt: 'De rechten van het kind:

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheidpassend belang gehecht.
2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.
2. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. " (cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395).

Aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn is in casu artikel 24 van het Handvest van toepassing.

De toelichtingen bij dit artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

'Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind. dal door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag.(...)'

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt dit artikel als volgt:

"Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by 'public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and Judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions -by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, Including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children."

Vrije vertaling:

"Artikel 3 (1): het hoger belang van het kind als eerste overweging bij alle maatregelen betreffende kinderen. Het artikel verwijst naar de maatregelen genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende

lichamen. Elke wetgevende, administratieve en rechterlijke instantie of dienst moet het hoger belang principe toepassen door systematisch in overweging te nemen hoe kinderrechten en de belangen van kinderen geraakt zouden worden door hun beslissingen en acties -bij voorbeeld, een wetsvoorstel of bestaande wet of beleid of administratieve actie of rechterlijke beslissing, met inbegrip van diegene die niet direct de kinderen betreffen, maar die kinderen indirect wel raken. "

Gelet op het bovenstaande blijkt dus dat artikel 3.1 van het VN Kinderrechtenverdrag niet alleen van toepassing is op maatregelen betreffende kinderen, doch ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden zoals in casu."

2.6.2. Verzoeker stelt dat hij een gezinsleven heeft in België met drie Belgische minderjarige kinderen uit zijn huwelijk met een Belgische dame en één minderjarig kind met een Marokkaanse partner. Zijn oudste kind is zeven jaar. Hij neemt de verwerende partij kwalijk dat hij niet afdoende werd gehoord omdat hij slechts een vragenlijst kreeg met beperkte vragen. Hij legt thans voor het eerst een stuk neer, zijnde een overeenkomst met zijn echtgenote in voorbereiding van een echtscheiding met onderlinge toestemming, waarin een regeling van co-ouderschap is voorzien

Wat dit stuk betreft, dat dateert van 22 januari 2013, wijst de Raad erop dat dit niet kenbaar is gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing en verzoeker de verwerende partij niet kan verwijten met dit stuk geen rekening te houden. Bovendien stelt verzoeker zelf dat de procedure in navolging van dit stuk niet is opgestart zodat evenmin hieruit een nuttig element blijkt ter beoordeling van het familieleven van verzoeker, rekening houdend met oudere karakter van het stuk 2, waarvan geenszins is aangetoond dat er ooit uitvoering aan is gegeven. Evenmin is het gegeven dat verzoeker niet wenste dat de kinderen hem regelmatig zouden bezoeken omdat hij in de gevangenis verblijft dienstig.

Waar verzoeker verwijt dat in het kader van het hoorrecht slechts een vragenlijst werd voorgelegd, en hij derhalve enkel de gestelde vragen beantwoordde, merkt dat Raad op dat het administratief dossier aantoont dat verzoeker tijdens de uitoefening van diens hoorrecht werd bijgestaan door diens raadsman (zie mail van de advocaat naar de Dienst Vreemdelingenzaken van 8 mei 2017). Verzoeker kan dus bezwaarlijk onwetendheid voorhouden om niet alle relevante gegevens kenbaar te maken aan de verwerende partij. Al op 24 april 2017 werd verzoeker op de hoogte gebracht om alle elementen van zijn persoonlijke situatie kenbaar te maken en dit op complete wijze waarbij de verwerende partij verzoeker erop wees dat de mogelijkheid bestond dat verzoeker zijn verblijfsrecht verliest.

Uit een nota van de Dienst Vreemdelingenzaken van 28 april 2017 blijkt dat de doelstelling van de vragenlijst werd duidelijk gemaakt en dat verzoeker inzag dat de invulling ervan belangrijk is, waarbij de noodzaak tot het geven van details en documenten benadrukt wordt. Verzoeker vond het belangrijk de lijst aan te vullen en op te stellen met hulp van zijn advocaat. Verzoeker heeft aldus alle kansen gekregen om alle elementen kenbaar te maken, onder meer in het kader van de toepassing van artikel 8 van het EVRM.

De volgende motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, zijn correct en kennelijk redelijk:

"(...)Overeenkomstig artikel 62§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 08.05.2017 verklaarde u in de vragenlijst/hoorrecht dat u Frans, Nederlands en Arabisch kan lezen en/of schrijven; dat u sinds 2006 in België bent; dat u sinds 10.11.2009 verblijfsrecht hebt dat u verkreeg op basis van uw huwelijk met E. Y. H.; dat u in het bezit bent van een F-kaart geldig tot 04.11.2019; dat uw F-kaart in uw dossier wordt bijgehouden op de griffie van de gevangenis van Beveren: Schaarbeekstraat 2, 9120 Beveren, tel.: 03/253.44.62; dat u geen ziekte hebt die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dat u bij uw vriendin woonde te 2610 Wilrijk, (...) (stuk 1 en 2) en dat door de stad Antwerpen het verkeerde attest van woonst werd bezorgd maar gelet op het korte tijdsbestek, kon geen nieuw attest meer bekomen worden; dat u een duurzame relatie hebt met EL O. F. E., woonachtig te 2610 Wilrijk, (...) (stuk 1 en 3); dat wat uw echtgenote betreft, E. Y. H., wonende te 1190 Vorst, (...) u feitelijk gescheiden bent en dat uw advocaat bezig is met het regelen van een echtscheiding via onderlinge toestemming (stuk 4); dat uw broer, E. A. S. te 2100 Antwerpen, (...) woont (stuk 5) en dat hij gehuwd is met O. N. (Belg) tel.: (...) en 4 minderjarige kinderen (Belgen) hebben, E. A. H., E. A. S., E. A. N. en E. A. S.; dat uw oom Z. H. in België woont; dat u 4 minderjarige kinderen hebt in België in de leeftijdscategorie van 2 t.e.m. 7 jaar, namelijk 3 minderjarige kinderen

(Belgen) met uw vrouw E. Y. H. (Belg), met wie u feitelijk gescheiden bent en die verblijft te 1190 Vorst, (...), tel.: (...) (stuk 4), E. A. R., E. A. M. A., E. A. L. en 1 minderjarig kind met uw vriendin E. O. F. E. die verblijft te 2610 Wilrijk, (...) (stuk 3) E. A. L.; dat u niet getrouwd of een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België en er geen minderjarige kinderen hebt; dat u in Marokko nog familie hebt, namelijk uw moeder, K Y., uw broer, E. A. A. en uw zus E. A. F.; dat uw vader E. A. M. reeds overleden is; dat u in de gevangenis van Beveren Nederlandse les volgt, dat u leert lezen en schrijven bij Leerpunt sinds september 2016 (stukken 6 en 7) en reeds een deelcertificaat Open Alfa NT2 behaalde (stukken 8 en 9); dat u graag in België een opleiding mechanica zou volgen; dat u automecanicien bent en nog niet hebt gewerkt in België; dat u geen diploma hebt behaald in Marokko, aangezien u de school vroegtijdig diende te verlaten ingevolge financiële problemen en hierdoor bent gaan werken als mecaniciens bij uw maternale grootvader; dat u in Marokko hebt gewerkt als mecaniciens; dat u niet werd opgesloten/veroordeeld in een ander land dan België; dat de reden waarom u niet naar uw land kan terugkeren uw 4 minderjarige kinderen in België zijn; dat ze nog heel jong zijn, tussen 2 en 7 jaar; dat het intrekken van uw verblijfsrecht aldus verregaande gevolgen zou hebben voor u en uw minderjarige kinderen; dat u bovendien reeds in de tijdsvoorwaarden verkeert voor verschillende strafuitvoeringsmodaliteiten, met name beperkte detentie en elektronisch toezicht; dat u zich correct gedraagt binnen de gevangensmuren; dat u nog geen tuchtrapporten opliep (stuk 10).
(...)

U huwde op 10.04.2009 met E. Y. H., geboren te Berkane op 09.07.1985, van Belgische nationaliteit sinds 10.07.1998. U verklaarde in uw hoorrecht dat u feitelijk gescheiden bent en dat uw advocaat bezig is met het regelen van een echtscheiding via onderlinge toestemming. Uit deze relatie werden 3 kinderen geboren die de Belgische nationaliteit hebben, namelijk op 06.08.2009, op 19.09.2010, op 24.10.2014 en die woonachtig zijn bij hun moeder. Zij was trouwens op de hoogte van uw strafrechtelijk verleden aangezien zij door het vonnis van 06.02.2015 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 5 jaar uit hoofde van verdovende middelen te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne en heroïne, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Deze feiten werden gepleegd tussen 01.01.2013 en 17.07.2013 en u werd hiervoor door het Hof van Beroep van Antwerpen op 26.06.2015 veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden in staat van wettelijke herhaling. U legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonde hoe u invulling geeft aan het gezins-en/of familieleven met uw 3 kinderen, noch wordt aangetoond dat u een sterke band zou hebben met uw kinderen. U toont niet aan of u bijdraagt aan het onderhoud van de kinderen, of u deelt in de beslissingen over hun opvoeding. Zij komen sporadisch op bezoek in de gevangenis. Het laatste bezoek was op 14.01.2017 (zie bezoekerslijst tot en met 09.07.2017).

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Het feit dat u bezig bent met een echtscheiding, met onderlinge toestemming, wil niet zeggen dat Mevrouw E. Y. en uw 3 kinderen u niet kunnen volgen naar uw herkomstland om daar een eventuele toekomstige omgangsregeling met de kinderen voort te zetten. Er blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in Marokko of elders verder te zetten. Uw kinderen zijn nog zeer jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Bovendien blijkt uit niks dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Marokko te vinden zou zijn. Het feit dat de kinderen in België geboren werden, is op zich geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van hun ouders dan wel een derde land. Aangezien Mevrouw E. Y. H. en uw kinderen van Belgische nationaliteit zijn, kunnen zij er uiteraard voor kiezen om in België te blijven en kan er contact onderhouden worden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar het land waar u zou verblijven.

Hoe dan ook, ongeacht de keuze van uw familieleden, de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van uw gezinsleven. Het feit dat u 4 minderjarige kinderen, een echtgenote en een vriendin had, heeft u er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen en meerdere veroordelingen op te lopen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover hen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Gezien deze overwegingen worden uw familiale belangen hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dan een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

U hebt een relatie met E. O. F., geboren te Sidi Slimane op 05.01.1988, van Marokkaanse nationaliteit. Uit deze relatie werd een dochter geboren, E. A. L., geboren te Antwerpen op 08.10.2013, waarvan de nationaliteit nog niet definitief is bewezen. Zij komen u bezoeken in de gevangenis. Mevrouw E. O. F. diende op 28.02.2017 een verzoek tot machtiging van verblijf in, in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd op 31.07.2017 onontvankelijk verklaard. Aangezien Mevrouw E. O. geen recht op verblijf heeft in België kan zij ervoor kiezen om u te vergezellen en jullie relatie elders verder te zetten. Jullie worden als gevolg van de beslissing tot beëindiging van uw verblijf niet van elkaar gescheiden en er is dus geen sprake van een situatie waarin de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden kan worden ingeroepen. Jullie dochter is nog geen 4 jaar en nog niet schoolplichtig. Zij kan zich dus gemakkelijk aanpassen in het land van herkomst van haar ouders dan wel een derde land. Mevrouw E. O. was trouwens op de hoogte van uw strafrechtelijk verleden aangezien zij door het vonnis van 06.02.2015 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar uit hoofde van verdovende middelen te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne en heroïne, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Deze feiten werden gepleegd tussen 01.01.2013 en 17.07.2013 en u werd hiervoor door het Hof van Beroep van Antwerpen op 26.06.2015 veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden in staat van wettelijke herhaling.

Uw broer, zijn echtgenote en zijn 4 kinderen verblijven legaal in het Rijk en komen u regelmatig bezoeken in de gevangenis. Het staat niet vast dat er tussen u en voormelde familieleden andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve banden, die de toepassing van het voordeel van de bescherming zoals omschreven in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, rechtvaardigen. Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Marokko of elders.

U bent op 22-jarige leeftijd in België aangekomen. U bent thans 33 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 11 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Daarenboven werd u reeds drie maal veroordeeld. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Er kan worden vastgesteld dat u andere banden dan uw nationaliteit hebt met uw land van oorsprong. U hebt er 22 jaar verbleven, u spreekt de taal, u hebt er school gelopen en u hebt er gewerkt, zodat u ervaring hebt opgedaan die u zeker zal helpen bij het zoeken naar een job. Het is ook niet onredelijk om aan te nemen dat uw privéleven weer makkelijk op te bouwen is met de eventuele ondersteuning van uw aldaar verblijvende moeder, K Y., uw broer, E. A. A. en uw zus E. A. F.

Het voorgaande is niet van die aard dat ze de noodzaak van een beëindiging van het verblijf in vraag stellen.”

Uit deze motieven en uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij aandachtig het familie- en het gezinsleven heeft onderzocht, alsmede zijn persoonlijke individuele situatie en ingaat op zijn privéleven, rekening houdend met de kenbaar gemaakte elementen. Verzoeker heeft de gelegenheid gehad de band met zijn kinderen te verduidelijken. Zijn contacten met de kinderen zijn summier. Sedert 5 augustus 2015 verblijft verzoeker in de gevangenis, wat blijkt uit het administratief dossier. Verder kon verzoeker, mits hij nog contacten heeft in de gevangenis met de moeders van zijn kinderen, de banden met de moeders en hun kinderen en hun banden met België verduidelijken of hen vragen hierover een standpunt mee te delen. De bestreden beslissing stelt correct vast dat verzoeker geen invulling van zijn banden met zijn familieleden heeft gegeven. Het gegeven dat verzoeker wenste dat de kinderen hem niet veel zouden bezoeken, doet hieraan geen afbreuk.

Overigens toont verzoeker in het middel evenmin concreet aan dat hij nauwe contacten heeft met de kinderen, terwijl de bezoeken die de moeders verrichten in de gevangenis evenmin op een hechte relatie wijzen.

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat met het hoger belang van de kinderen geen rekening is gehouden. Verzoeker heeft met zijn huidige partner ook een minderjarig kind, maar de partner van de verzoeker verblijft illegaal in het Rijk. Deze partner heeft dezelfde nationaliteit als verzoeker zodat aangenomen kan worden, en ook onderzocht werd in het administratief dossier, dat het belang van jongste kind vergt dat deze haar ouders volgt en het familieleven verderzet in het land van herkomst van hun beide (Marokko). Wat de kinderen van verzoekers echtgenote en haarzelf betreft, staat het hen vrij te kiezen voor een verblijf in België of in Marokko en toont verzoeker niet aan of er nog nauwe banden zijn met deze personen. De bestreden beslissing merkt terecht op dat de aangebrachte familiale situatie niet opweegt tegen de gepleegde ernstige feiten.”

2.2.4. Verzoeker houdt thans voor opnieuw een relatie te hebben met zijn echtgenote E.Y.H. waarvan hij eerder beweerde stappen genomen te hebben om uit de echt te scheiden. Ten tijde van voormeld arrest stelde verzoeker een relatie te hebben met E. O. F., geboren te Sidi Slimane op 5 januari 1988, van Marokkaanse nationaliteit. Uit deze relatie werd ook een kind geboren, E. A. L., geboren te Antwerpen op 8 oktober 2013, erkend door verzoeker op 25 juli 2014.

De bestreden beslissing stelt correct over dit kind dat verzoeker geen enkele informatie geeft over de invulling van deze relatie met L. Verzoeker toont niet aan dat hij onderhoudsgeld betaalt voor het kind, telefonische contacten heeft en deelt in de beslissingen over de opvoeding van L. Voldoende feitelijke banden zijn niet aangetoond. Verzoeker toont niet aan dat hij een zorgdragende ouder is van L. Het laatste bezoek van dit kind en haar moeder dateert van 19 augustus 2018. De moeder van dit kind trad in het huwelijk met D.Y. op 22 november 2019. Uit dit huwelijk werd een kind geboren op 24 januari 2020.

2.2.5. Ook wat de echtgenote betreft en de drie kinderen die verzoeker heeft uit dit huwelijk blijkt geenszins uit het administratief dossier dat verzoeker nog optreedt als zorgdragende ouder. Het laatste bezoek van de echtgenote en kinderen dateert respectievelijk van 19 oktober 2018 en van 30 september 2018. Ook in het kader van deze relaties toont verzoeker niet aan hoe hij eventuele banden met moeder en kinderen onderhoudt. Verzoeker toont niet aan dat hij enig verlof of uitgaansvergunning heeft gehad sedert zijn opsluiting anno 2015. Hij levert geen bewijzen van een onderhoudsbijdrage en of hij deelneemt aan beslissingen over de opvoeding van de kinderen, kortom geen enkele bewijzen over een sterke band met de kinderen.

2.2.6. Verzoeker verduidelijkt of concretiseert zijn gezinsleven niet. Hij laat na aan te geven wat de concrete band is met zijn kinderen en weerlegt niet dat het hem toekomt een beter beeld te geven over de relatie met de kinderen, zoals gepreciseerd in de bestreden beslissing.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij met de kinderen een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft. Een “*loutere*” verklaring of bewering volstaat niet. En nog minder volstaat een verwijzing naar de door verzoeker ingevulde vragenlijst (met weerom weinig concrete aanduiding van welke elementen in de vragenlijst ter gelegenheid van het horen van verzoeker in vraag worden gesteld). De bestreden beslissing is niet kennelijk onredelijk genomen. Verzoeker toont niet aan dat hij een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven heeft. Verzoeker heeft zijn domicilieadres op het adres van zijn echtgenote niet behouden sinds 2015 en hij had een relatie met een andere vrouw. De bewering dat de moeder van de kinderen niet wenste dat haar kinderen in de gevangenis zouden komen voor een bezoek, wordt tegengesproken door de bezoeken die bestonden voor 2019. Een “*toekomstige*” zaak inleiden bij de familierechtbank lijkt hypothetisch. Alhoewel de band tussen ouders en kinderen wordt verondersteld, zijn er in dit geval te weinig aanwijzingen dat er nog sprake is van enige band, zelfs niet in het kader van het heropbouwen van contacten met de kinderen.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing ook stelt:

“Het gegeven dat u 4 minderjarige kinderen had op het grondgebied heeft u er niet van weerhouden om ernstige feiten te plegen. Dit getuigt van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin ten opzichte van hen. Daar uw kinderen E. A. R., E. A. M. A. en E. A. L. de Belgische nationaliteit hebben en zij steeds woonachtig waren bij hun moeder, worden zij geenszins verplicht België te verlaten, net zoals L.

die recht op verblijf heeft in België en ook bij haar moeder woont. Zij kunnen bij hun moeders Wjven wonen en nadat u bent vrijgelaten, kan u vanuit uw herkomstland of elders contact met uw kinderen onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Tevens zouden zij de schoolvakanties bij u kunnen doorbrengen. Nu u reeds vanaf 05.08.2015 in de gevangenis zit en uw kinderen u al zeer lang niet meer bezochten, blijkt niet dat zulks een ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg zou hebben. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blgft en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Hoe dan ook, zelfs indien aangetoond zou zijn dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven tussen u en uw echtgenote en/of kinderen, quod non, rechtvaardigen de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt immers dat een Inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.”

Verzoeker betwist niet dat hij ernstige strafbare feiten heeft gepleegd, dit terwijl de kinderen al waren geboren. Hieromtrent kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel waaruit blijkt dat verzoeker een ernstig en werkelijk gevaar vormt voor de samenleving. Zijn echtgenote kende het misdadig gedrag van verzoeker, zoals omschreven in de bestreden beslissing. Verzoeker weerlegt niet dat hij geen nauwe contacten met kinderen en echtgenote heeft, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Het gebrek aan concrete gegevens dienaangaande toont eerder aan dat verzoeker de contacten, zo hij dit wil, zal dienen te heropbouwen. Een en ander klemt nog meer nu uit het arrest nr. 230 197 (zie boven) blijkt dat verzoeker erop gewezen werd dat het aantonen van nauwe banden met kinderen en partner van essentieel belang was. Zoals verzoeker stelt op pagina 9 van het verzoekschrift, is samenwoning, ook in het kader van artikel 8 van het EVRM, niet noodzakelijk, maar moeten dan “andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren”, wat in casu ontbreekt.

Uit artikel 8 van het EVRM volgt dat een kind, geboren uit een huwelijk of binnen een samenwonend koppel, *ipso jure* deel uitmaakt van die relatie. Hier worden voldoende hechte gezinsbanden verondersteld/vermoed (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30).

Dit vermoeden wordt in dit geval tegengesproken door het gebrek aan nauw contact tussen verzoeker en diens kinderen, en door het lange verblijf van verzoeker in de gevangenis, waarbij uit het administratief dossier blijkt dat de kinderen in een verder verleden hem slechts sporadisch hebben bezocht. Verzoeker laat na concreet een invulling te geven over de banden met de kinderen en hun moeders. Verzoeker is geen zorgdragende ouder. Hij geeft geen elementen aan en heeft geen afdoende invulling gegeven aan zijn gezinsleven.

2.2.7. Evenmin toont verzoeker, rekening houdend met het voorgaande, aan dat het hoger belang van de kinderen geschaad is. Verzoeker toont niet aan dat zijn aanwezigheid in het Rijk noodzakelijk is om contacten opnieuw op te bouwen. De verzoeker kan, zoals omschreven in de bestreden beslissing, contacten onderhouden vanuit het buitenland en bezoeken toestaan in Marokko, temeer verzoeker thans voorhoudt terug een relatie te hebben met de moeder van de drie kinderen. Over het vierde kind met een andere moeder is niets kenbaar gemaakt door verzoeker. De bestreden beslissing merkt ook

terecht op dat in dit geval de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de eigen belangen van verzoeker. Een schending van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, B.S., 17 januari 1992 is niet aangetoond, daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking ervan.

2.2.8. Ook werd het gezinsleven en het familieleven van verzoeker onderzocht in het kader van de familieleden uit Marokko, die in België verblijven.

De bestreden beslissing stelt:

“Verder verblijven uw broer E. A. S., zijn Belgische echtgenote O. N. en zijn 4 Belgische kinderen E. A. H., E. A. S., E. A. N. en E. A. S. legaal in het Rijk. Uw oom Z. Hassan zou eveneens in België wonen. Het staat niet vast dat er tussen u en voormelde familieleden andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve banden, die de toepassing van het voordeel van de bescherming zoals omschreven in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, rechtvaardigen. Dat het onderhouden van contact met bovengenoemde familieleden moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen misdadig gedrag. De contacten met familie in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Ze kunnen u vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Marokko of elders.”

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen onderling. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). De verzoekende partij toont niet aan een kerngezin te vormen met deze familieleden die beschermingswaardig is door artikel 8 van het EVRM en toont geen bijkomende elementen van afhankelijkheid met hen aan.

2.2.9. In de mate dat verzoeker meent dat zijn privéleven is geschonden in het kader van artikel 8 van het EVRM, merkt de bestreden beslissing op:

“Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven.

U bent op 22-jarige leeftijd in België aangekomen. U bent thans 37 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 15 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uw huidige detentie nam een aanvang op 05.08.2015, u bereikt strafeinde op 13.08.2021. Het contact met eventuele vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij de herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land. Er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Marokko, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen. Er is echter niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Marokko, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Marokko niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelgkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U spreekt de taal, u hebt in Marokko het grootste deel van uw leven verbleven, u heeft er school gelopen en u heeft er gewerkt als mecanicien, zodat u ervaring hebt opgedaan die u zeker zal helpen b\$ het zoeken naar een job. Het is ook niet onredelijk om aan te nemen dat uw privéleven weer makkelijk op te bouwen is met de eventuele ondersteuning van uw aldaar verblijvende moeder K. Y., uw broer E. A. A. en uw zus E. A.

F. Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden”

In wezen weerlegt verzoeker deze motieven niet. Het louter voorhouden dat hij in Marokko geen band met het land heeft, volstaat niet.

Verzoeker toont niet aan dat de beschouwingen in de bestreden beslissing niet correct zijn. Hij gaat eraan voorbij dat hij een gevaar is voor de openbare orde zodat zijn persoonlijke belangen niet opwegen tegen de belangen van de maatschappij.

2.2.10. De bestreden beslissing is proportioneel genomen en er is rekening gehouden met de individuele elementen die verzoeker kenbaar maakte. Ook is acht geslagen op het hoger belang van de kinderen. Verzoeker houdt tevergeefs voor dat zijn persoonlijke, sociale en economische belangen niet zijn onderzocht.

2.2.11. De Raad besluit dat verzoeker de schending van de door hem aangehaalde bepalingen en beginsel van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN